

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2026-04-14

Närvarande: F.d. justitieråden Gudmund Toijer och Mats Anderson
samt justitierådet Marie Jönsson

Stärkt återvändandeverksamhet

Enligt en lagrådsremiss den 23 mars 2026 har regeringen (Justitiedepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i rättegångsbalken,
2. lag om ändring i lagen (2001:82) om svenskt medborgarskap,
3. lag om ändring i utlänningslagen (2005:716),
4. lag om ändring i utlänningsdatalagen (2016:27),
5. lag om ändring i lagen (2018:1693) om polisens behandling av personuppgifter inom brottsdatalagens område,
6. lag om ändring i lagen (2022:700) om särskild kontroll av vissa utlänningar,

7. lag om ändring i lagen (2026:000) om ändring i lagen (2025:945) om ändring i utlänningsdatalagen (2016:27).

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av rättssakkunniga Hanna Bergendahl och Kristofer Persson Kärki.

Förslagen föranleder följande yttrande.

Allmänt

I lagrådsremissen finns det förslag som syftar till att effektivisera återvändandearbetet. Förslagen innebär bland annat att vissa myndigheter på eget initiativ ska lämna uppgifter om en utlänning till Polismyndigheten om det finns anledning att anta att utlänningen inte har rätt att vistas i Sverige. Möjligheterna att klarlägga en utlännings identitet utökas, t.ex. ges en polisman ytterligare möjlighet att kroppsvisitera och undersöka bagage, handväskor och liknande om det kan antas att utlänningen har identitetshandlingar med sig. Kustbevakningen, Migrationsverket, Polismyndigheten och Säkerhetspolisen ges möjlighet att omhänderta och genomsöka en utlännings mobiltelefon och annan elektronisk kommunikationsutrustning om den kan antas innehålla information om utlänningens identitet. Vidare föreslås att fingeravtryck och fotografier ska få användas i större utsträckning än idag.

De föreslagna åtgärderna är ofta av integritetskänslig karaktär och måste användas under reglerade former och på ett rättssäkert sätt.

Flera av de aktuella paragraferna omfattas samtidigt av ändringar som behandlas i en annan lagrådsremiss (Utmönstring av permanent uppehållstillstånd och anpassning av svensk rätt till EU:s migrations- och asylpakt). Förslagen i den här remissen bygger i de delarna på den föreslagna lydelsen enligt den andra, nu nämnda

lagrådsremissen. Men i övrigt är det alltså fråga om två separata lagstiftningsprodukter.

Lagrådet utgår i det här yttrandet från den lydelse och den rättsliga struktur som föreslås i fråga om återvändandeverksamheten. Om paragrafernas lydelse eller disposition kommer att ändras med anledning av lagrådsgranskningen av remissen om utmönstring av permanent uppehållstillstånd och anpassning av svensk rätt till EU:s migrations- och asylpakt, kan andra synpunkter och avvägningar bli aktuella också när det gäller återvändandeverksamheten, något som alltså inte är möjligt för Lagrådet att ta hänsyn till i det här yttrandet.

Förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken

23 kap. 4 b §

Av förslaget framgår att en åklagare får lägga ned en förundersökning bland annat under förutsättningen att den misstänkte ska avvisas eller utvisas till följd av ett beslut som får verkställas. Av förslaget till 12 kap. 9 § andra stycket utlänningslagen framgår emellertid att avvisnings- och utvisningsbeslut ofta inte får verkställas just på grund av en pågående förundersökning.

De båda bestämmelserna synes inte vara samordnade. Avsikten med aktuell paragraf får antas vara att förundersökningen i sig inte ska hindra en nedläggning om övriga förutsättningar är uppfyllda. Paragrafen bör ses över i lagtekniskt hänseende.

Förslaget till lag om ändring i lagen om svenskt medborgarskap

13 f §

I *första stycket* ges en möjlighet för den myndighet som ska pröva ärendet att ta en utlännings fotografi och fingeravtryck. Av allmänmotiveringen framgår att fotografier och fingeravtryck i första hand bör få användas för kontroll mot uppgifter som finns lagrade i utlänningens uppehållstillstånd. Det framgår att det begränsar risken för att någon annan träder in i ärendet och att svenskt medborgarskap beviljas någon annan än den som har beviljats uppehållstillstånd. Vid föredragningen har upplysts om att syftet är att fotografierna och fingeravtrycken ska användas för kontroll av identiteten eller av kraven i de i prop. 2025/26:175 föreslagna 8 § 4, 11 § 4 och 12 § 4 gällande ett skötsamt och hederligt levnadssätt eller frånvaro av viss brottslighet (se även lagrådsremissen s. 130 f.).

Enligt Lagrådet bör syftet med bestämmelserna framgå av lagtexten.

Förslaget till lag om ändring i utlänningslagen

9 kap.

4 a §

I paragrafen anges förutsättningarna för att omhänderta en utlännings pass eller andra identitetshandlingar med anledning av en inre utlänningskontroll.

Enligt första stycket får Polismyndigheten eller Kustbevakningen, om det vid en kontroll enligt 9 § inte kan klarläggas att utlänningen har rätt att uppehålla sig i Sverige, besluta att i samband med kontrollen omhänderta utlänningens pass eller andra identitetshandlingar, om handlingarna har påträffats vid kontrollen. Så kan också ske om det finns anledning att anta att handlingarna finns i utlänningens

besittning, något som enligt författningskommentaren förutsätter att det finns någon eller några konkreta omständigheter till stöd för att handlingarna finns på en viss plats; ett omhändertagande måste ske i fysiskt och tidsmässigt nära samband till den inre utlänningskontrollen. Det framgår också att paragrafen medför att Polismyndigheten kan företa husrannsakan för att söka efter den egendom som ska omhändertas om förutsättningarna i 20 § polislagen (1984:387) är uppfyllda.

Enligt Lagrådet kan paragrafens ordalydelse och författningskommentaren ge intryck av att omhändertagandet av handlingarna ska ske i direkt samband med kontrollen. Avsikten synes dock vara att det ska finnas ett tidsmässigt utrymme att eftersöka handlingarna. Lagrådet föreslår därför att första stycket formuleras enligt följande.

Om det vid en kontroll enligt 9 § inte kan klarläggas att utlänningen har rätt att uppehålla sig i Sverige, får Polismyndigheten eller Kustbevakningen besluta att utlänningens pass eller andra identitetshandlingar ska omhändertas i nära anslutning till kontrollen, om handlingarna har påträffats vid kontrollen eller om det finns anledning att anta att handlingarna finns i utlänningens besittning.

8 §

Paragrafen innehåller regler om identifiering. Förslaget bygger i fråga om utlänningens ålder på den lydelse som läggs fram i remissen om utmönstring av permanent uppehållstillstånd och anpassning av svensk rätt till EU:s migrations- och asylpakt och granskas därför inte av Lagrådet i det här ärendet (jfr vad som har sagts under rubriken Allmänt i det här yttrandet och vad som i det följande sägs i anslutning till 8 k §).

8 k §

Genom den föreslagna paragrafen införs en möjlighet för Migrationsverket att i vissa situationer ta en utlännings fotografi och

fingeravtryck för verifiering av utlänningens identitet. I första hand blir det fråga om fotografering, men om identiteten inte kan kontrolleras på något annat sätt ska verket kunna ta fingeravtryck. Som förslaget får förstås gälla inte någon lägsta ålder för fotografering. Däremot måste ett barn ha fyllt sex år för att fingeravtryck ska bli aktuella.

Lagrådet har i och för sig förståelse för att det exempelvis kan behöva säkerställas att den som använder ett uppehållstillståndskort verkligen är den person som har rätt att vistas i landet. I remissen redovisas också en avvägning mot den enskildes intresse av personlig integritet och hans eller hennes grundläggande fri- och rättigheter (avsnitt 7.7).

Det beskrivs emellertid inte hur Migrationsverket ska kunna använda sig av möjligheterna till identifiering när det är fråga om ett barn, kanske ett litet barn, och vilka särskilda avvägningar som då kan behöva göras. Möjligheten ställs sålunda inte i relation till Barnkonventionen eller till 1 kap. 10 § i lagen och vad som i den paragrafen sägs om att myndigheterna har att särskilt beakta vad hänsynen till barnets hälsa och utveckling samt barnets bästa i övrigt kräver. Det kan tilläggas att åldersgränsen vid sex år i fråga om fingeravtryck inte har ställts upp av hänsyn till barnet; i stället synes motivet, efter vad som har upplysts vid föredragningen, vara att det är först vid ungefär sex års ålder som barnet har utvecklat särskiljbara fingeravtryck.

Avsikten synes visserligen vara att barnets bästa ska kunna beaktas i varje särskilt fall men enligt Lagrådets uppfattning är det angeläget att under det fortsatta lagstiftningsarbetet klargöra hur barnets intressen ska tillgodoses och konkretisera vad som i fråga om barn kan räknas som proportionerliga intrång i den personliga integriteten (jfr 1 kap. 8 §).

8 l §

Liksom i 8 k § föreslås här en möjlighet att kontrollera identiteten genom fotografi och fingeravtryck. Lagrådet får hänvisa till vad som har anförts i anslutning till 8 k §.

9 §

I första – tredje styckena finns bl.a. bestämmelser om inre utlänningskontroll, det vill säga kontroll av att utlänningar som vistas i landet har rätt att uppehålla sig här. Fjärde stycket reglerar under vilka förutsättningar Migrationsverket får kalla eller låta hämta en utlänning till verket för att han eller hon där ska lämna uppgifter om sin vistelse här i landet.

I *första stycket* regleras dels en utlännings skyldighet att överlämna pass eller andra handlingar som visar att han eller hon har rätt att uppehålla sig i Sverige (första meningen), dels under vilka förutsättningar Polismyndigheten får kalla, ta med eller hämta en utlänning till myndigheten för att han eller hon ska kunna lämna uppgifter om sin vistelse här i landet (andra – fjärde meningarna).

För att förtydliga att möjligheten att kalla och vid behov hämta en utlänning för utredning är en fristående åtgärd från kontrollåtgärden i första meningen ersätts ordet "utlänningen" i andra meningen med orden "en utlänning". Enligt Lagrådets uppfattning skulle det bli än mer tydligt om andra – fjärde meningarna utgjorde ett eget andra stycke.

Enligt *fjärde stycket* är utlänning skyldig att efter kallelse av Migrationsverket komma till verket och lämna uppgifter om sin vistelse här i landet. Utlänningen får hämtas till verket genom Polismyndighetens försorg under samma förutsättningar som anges i första stycket.

Migrationsverkets möjlighet att vidta åtgärder enligt *fjärde stycket* utgör inte en inre utlänningskontroll. Enligt Lagrådet bör bestämmelsen regleras för sig i en egen paragraf och inte tillsammans med bestämmelserna om inre utlänningskontroll.

Vid en inre utlänningskontroll får utlänningen enligt tredje stycket hämtas genom Polismyndighetens försorg endast om det finns anledning att anta att utlänningen saknar rätt att vistas i landet. Det bör i det fortsatta lagstiftningsarbetet tydliggöras om den begränsningen även gäller vid hämtning till Migrationsverket enligt *fjärde stycket*.

11 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten att stanna kvar för utredning. I *första stycket* finns en hänvisning till 10 kap. 1 och 2 §§. Hänvisningen till paragraferna tas nu bort och det hänvisas bara till 10 kap.

Vid föredragningen har upplysts om att 10 kap. genom förslag i lagrådsremissen Skärpta regler om uppsikt och förvar kommer att erhålla en annan utformning. Den ändringen är avsedd att träda i kraft först efter att förslagen i denna remiss träder i kraft. Det går därför inte att hänvisa till de nya motsvarande paragraferna.

Enligt Lagrådet bör hänvisningar till annan lagtext vara så precisa som möjligt. Lagrådet förordar därför att ändringen görs samtidigt med de förslag som föranleder ändringen för att hänvisningen även ska kunna omfatta vilka paragrafer som avses.

19 §

I paragrafen anges förutsättningarna för att tillfälligt omhänderta elektronisk kommunikationsutrustning vid inre utlänningskontroll enligt 9 §. Enligt *andra stycket* får utrustningen vara omhändertagen

enbart så länge som det finns skäl för åtgärden, dock som längst under tid som det pågår en åtgärd enligt 9 eller 11 §.

11 § reglerar skyldigheten för en utlänning att stanna kvar för utredning och bestämmelserna syftar inte till att reglera någon åtgärd. Enligt Lagrådets uppfattning bör hänvisningen därför begränsas till att avse 9 §.

20 §

I paragrafen anges förutsättningarna för att omhänderta och undersöka elektronisk kommunikationsutrustning i samband med att en utlänning ansöker om uppehållstillstånd eller internationellt skydd.

Enligt första stycket får Migrationsverket eller Polismyndigheten besluta om ett omhändertagande för undersökning när utlänningen kommer till Sverige eller därefter, om han eller hon inte kan göra sannolikt att den identitet som uppgetts är riktig. Detta förutsätter dock att rätten till uppehållstillstånd eller internationellt skydd inte kan bedömas ändå. Beslutet får endast avse utrustning som utlänningen har i sin besittning, som sannolikt har använts av honom eller henne och som kan antas innehålla information om hans eller hennes identitet.

Av paragrafens *andra stycke* framgår att utrustningen får vara omhändertagen enbart så länge det finns skäl för åtgärden, dock som längst i tre månader.

Enligt författningskommentaren omfattar paragrafen all slags utrustning som kan användas för elektronisk kommunikation. Vanligen torde det handla om mobiltelefoner.

Som har framhållits i prop. 2021/22:131 innebär det ett långtgående ingrepp i enskilda individers rätt till skydd för sitt privat- och familjeliv, sitt hem och sin korrespondens enligt bland

annat artikel 8 i Europakonventionen att undersöka elektronisk kommunikationsutrustning, till exempel mobiltelefoner. Dessa rättigheter får dock, med stöd av lag, begränsas av skäl som gäller nationell säkerhet och förebyggande av oordning eller brott så länge regleringen är proportionerlig (a. prop. s. 150).

I 1 kap. 8 § andra stycket utlänningslagen finns vidare sedan augusti 2025 en uttrycklig reglering av proportionalitetsprincipen. Där framgår att en ingripande åtgärd endast får användas om den står i rimlig proportion till syftet med åtgärden. Om en mindre ingripande åtgärd är tillräcklig, ska den användas.

En aspekt på proportionaliteten är hur länge åtgärden får pågå. I det här sammanhanget är det värt att erinra sig att en mobiltelefon numera för många människor inte bara är ett sätt att kommunicera via telefonsamtal, sms, mejl och sociala medier utan även ett verktyg för att sköta betalningar, lagra biljetter och annat som behövs i tillvaron.

Som exempel på sådan information i en mobiltelefon som kan vara till hjälp i arbetet med att klarlägga en utlännings identitet har i lagstiftningsärendet nämnts bilder på pass, andra identitetshandlingar, betyg och andra handlingar som kan användas för att koppla en person till ett visst mottagarland. Det som ska undersökas är alltså om man i eller via utlännings mobiltelefon kan anträffa information av detta slag.

Den föreslagna längsta tiden om tre månader, som har ifrågasatts av flera remissinstanser bland dem Integritetsskyddsmyndigheten, synes inte vara betingad av komplexiteten i själva undersökningen utan i första hand vara motiverad av väntetiderna hos Polismyndighetens forensiker eller tekniker (lagrådsremissen s. 101).

Det kan noteras att ett motsvarande omhändertagande med stöd av 19 §, som vidtas vid en inre utlänningskontroll enligt 9 §, får pågå som längst den tid som åtgärden pågår, d.v.s. som längst sex timmar räknat från det att utläningen kom till myndighetens lokaler, se förslag till 11 § andra stycket. Det kan vidare noteras att enligt 5 kap. 4 § lagen (2022:700) om kontroll av vissa utlänningar får en polisman under där angivna förutsättningar omhänderta elektronisk kommunikationsutrustning för undersökning som längst 24 timmar. Syftet med en sådan åtgärd är inte i första hand enbart att fastställa utlänningsens identitet utan att kartlägga hans eller hennes olika kontakter.

Mot den nu angivna bakgrunden måste den föreslagna paragrafen anses i alltför hög utsträckning öppna för omhändertaganden som i fråga om tiden inte kommer att uppfylla kraven på proportionalitet. För att motsvara rimliga krav på rättssäkerhet måste tidsaspekten regleras på ett mer strikt sätt. En tid om tre månader framstår inte som acceptabel, särskilt som den enbart förutsätter att det finns "skäl" för åtgärden.

Det behövs mer allmänt en fördjupad analys av frågan. I det betänkande som ligger till grund för lagrådsremissen anförs helt kort att en begränsning av omhändertagandet till 24 timmar i praktiken innebär att någon undersökning av en tekniker eller forensiker inte skulle kunna genomföras men att en omhändertagandetid om högst tre månader bör ge myndigheterna viss tid att efterforska handlingar i utrustningen (SOU 2024:80 s. 398). Det är således en avsevärd skillnad mellan de två alternativ som ställs upp, något som inte närmare behandlas i remissen (jfr s. 101). Enligt Lagrådets mening bör så ske i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

21 §

Lagrådet har i anslutning till denna paragraf samma synpunkter som de som anförts i anslutning till 20 § och hänvisar till det där anförda.

24 §

I paragrafen hänvisas till åtgärder enligt 9 eller 11 §. Vad Lagrådet har anfört avseende 19 § andra stycket gör sig gällande även här.

27 §

Paragrafen anger förutsättningarna för att använda biometrisk autentisering i syfte att kunna genomföra en undersökning av utlänningens elektroniska kommunikationsutrustning. Det ska enligt författningskommentaren vara fråga om elektronisk mätning av fysiska karaktärsdrag som fingeravtryck, näthinna eller ansiktsgeometri.

Som Lagrådet har uppfattat förslaget ska autentiseringen kunna avse även ett barn, som är ”skyldigt att på tillsägelse medverka” till att den elektroniska utrustningen kan öppnas, men som vägrar medverka. Framför allt när det gäller yngre barn framstår åtgärderna som relativt långtgående.

I författningskommentaren sägs kortfattat att principen om barnets bästa alltid ska beaktas och att särskilda hänsyn ska tas när polis eller Kustbevakningen överväger en åtgärd mot ett barn.

Det ligger enligt Lagrådets uppfattning i sakens natur att svårbedömda situationer kan uppkomma när paragrafen ska tillämpas i fråga om ett barn. Det framstår som angeläget att lagstiftaren under det fortsatta arbetet ytterligare utvecklar vad hänsynen till barnets bästa mer konkret kan innebära

(jfr 1 kap. 10 §) och vad som gäller i fråga om proportionalitet (jfr 1 kap. 8 §).

28 §

Paragrafen innehåller regler om protokollföring av en undersökning enligt 23 §, dvs en sådan undersökning som får vidtas av omhändertagen elektronisk kommunikationsutrustning. I protokollet ska anges

- vem som har beslutat om omhändertagande och undersökning,
- i förekommande fall, vilka åtgärder som har vidtagits enligt 26 eller 27 § och vem som har beslutat om dessa,
- ändamålet med undersökningen,
- när undersökningen påbörjades och avslutades, och
- vad som i övrigt förekommit vid undersökningen.

Av författningskommentaren framgår att med ”vad som i övrigt förekommit vid undersökningen” avses exempelvis vilka avläsningsbara informationssystem som har undersökts, vem som har varit närvarande, vem som har genomfört undersökningen och om handlingar har kopierats.

Enligt Lagrådets uppfattning är det en väsentlig information vem som genomför undersökningen. Det bör därför anges särskilt att detta alltid ska framgå av protokollet.

Det framgår av 23 § att ändamålet med att genomföra undersökningen är att söka efter handlingar som kan bidra till att klargöra utlänningens identitet. Lagrådets ifrågasätter därför om det särskilt behöver anges i protokollet.

Enligt Lagrådet bör paragrafen ges följande lydelse.

- En undersökning enligt 23 § ska protokollföras. I protokollet ska anges
- vem som har beslutat om omhändertagande och undersökning,
 - i förekommande fall, vilka åtgärder som har vidtagits enligt 26 eller

27 § och vem som har beslutat om dessa,
– vem som har genomfört undersökningen,
– vad som i övrigt förekommit vid undersökningen, och
– när undersökningen påbörjades och avslutades.

29 §

I paragrafen anges när Migrationsverket får begära hjälp av Polismyndigheten för att verkställa ett beslut. Det anges att så får ske om en utlänning vägrar att följa ett beslut som Migrationsverket har fattat med stöd av bland annat 9 §.

Av 9 § fjärde stycket framgår redan att utlänningen får hämtas till Migrationsverket genom Polismyndighetens försorg. Enligt Lagrådets uppfattning framstår det som en dubbelreglering. Hänvisningen till 9 § bör därför tas bort.

14 kap. 7 a §

Paragrafen innehåller bestämmelser om att ett beslut att omhänderta elektronisk kommunikationsutrustning får överklagas.

Av författningskommentaren framgår att prövningen kan omfatta både om åtgärden varit nödvändig för att uppnå det eftersträvade ändamålet och om den varit proportionerlig i det enskilda fallet. Det anges vidare att det dessutom finns möjlighet att inom ramen för överklagande av beslutet pröva frågan om det finns handlingar som inte får undersökas.

Enligt Lagrådets uppfattning framgår det inte av lagtexten att prövningen även kan avse frågan om det finns handlingar som inte får undersökas. Om avsikten är att så ska kunna ske bör det framgå direkt av bestämmelsen.

17 kap. 6 §

Paragrafen innehåller en skyldighet för vissa statliga myndigheter att på eget initiativ lämna vissa uppgifter till Polismyndigheten om utlänningar som det finns anledning att anta inte har rätt att vistas i Sverige.

Den som vistas i Sverige utan att ha rätt att göra det kan genom vistelsen göra sig skyldig till brott. Vissa myndigheter, däribland de i paragrafen uppräknade, har en uppgiftsskyldighet i förhållande till de brottsbekämpande myndigheterna när det gäller uppgifter som behövs i den brottsbekämpande verksamheten, se 5 § lagen (2025:170) om skyldighet att lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna. I de fall en utlänning saknar rätt att vistas i Sverige och därigenom gör sig skyldig till ett brott har de nämnda myndigheterna alltså redan en uppgiftsskyldighet i förhållande till Polismyndigheten.

Skyldigheten att lämna uppgifter omfattar enligt båda regleringarna även sekretessbelagda uppgifter, dock med vissa undantag. Vilka undantagen är skiljer sig mellan de olika uppgiftsskyldigheterna. Vidare ska Polismyndigheten vidarebefordra uppgifterna som ska lämnas enligt nu aktuell bestämmelse till Säkerhetspolisen och Migrationsverket om de är av betydelse för ett ärende som hanteras eller ska hanteras av den myndigheten (7 §). Möjligheten att vidarebefordra uppgifterna till Migrationsverket saknas när det gäller uppgifter som lämnas enligt lagen om skyldighet att lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna.

Det är därmed viktigt att myndigheterna när de fullgör sina uppgiftsskyldigheter är medvetna om vilka regler som de ska tillämpa för att bland annat undvika att sekretessbelagda uppgifter lämnas ut eller behandlas felaktigt. Enligt Lagrådet behöver förhållandet mellan

den nu aktuella uppgiftsskyldigheten och annan uppgiftsskyldighet klargöras för att underlätta en korrekt tillämpning hos myndigheterna.

Förslaget till lag om ändring i utlänningsdatalagen

15 §

I paragrafen finns bestämmelser om Migrationsverkets behandling av fingeravtryck och fotografier.

Av *första stycket* framgår att Migrationsverket får föra separata register över fingeravtryck och fotografier som tas med stöd av vissa bestämmelser i utlänningslagen och lagen om svenskt medborgarskap.

Av författningskommentaren framgår att de fotografier och fingeravtryck som omedelbart ska förstöras inte får sparas i registret. Om avsikten är att sådana uppgifter inte ska föras in i registret bör det framgå av lagtexten. Lagrådet föreslår att första stycket ges följande lydelse.

Migrationsverket får föra separata register över fingeravtryck och fotografier som tas med stöd av 9 kap. 8, 8 a, 8 h, 8 k och 8 l §§ utlänningslagen (2005:716) samt 13 f § lagen (2001:82) om svenskt medborgarskap och som inte ska förstöras omedelbart efter en kontroll.

I *andra stycket* anges hur uppgifterna om fingeravtryck och fotografier i registren får användas. I punkterna 1 och 2 anges olika ärenden där uppgifterna får användas, i punkt 3 anges testverksamhet och i punkterna 5–8 anges för vilka kontrolländamål de får användas. I en ny punkt 9 läggs ytterligare en kategori ärenden till (ärenden om svenskt medborgarskap). I en ny punkt 10 anges att uppgifterna får användas för att uppfylla kraven enligt vissa angivna EU-förordningar, i en ny punkt 11 läggs ytterligare ett kontrolländamål till (kontroll av en utlännings identitet) och i en ny

punkt 12 anges att uppgifterna får användas för att utfärda uppehållstillståndskort.

Enligt Lagrådets uppfattning skulle det vara mer logiskt om de nya punkterna 9 respektive 11 fördes in tillsammans med de punkter som anger ärendetyper respektive kontrolländamål, dvs. att den nya punkt 9 fördes in som punkt 3 i uppräkningsdelen och den nya punkt 11 direkt efter den punkt som utgör punkt 8 enligt nuvarande lydelse. Den nya punkten 10 skulle därmed komma att utgöra punkt 11.

Om Lagrådets förslag följs behöver hänvisningarna i 20 § andra stycket justeras.

Förslaget till lag om ändring i lagen om särskild kontroll av vissa utlännningar

5 kap.

31 §

I paragrafen föreslås det att Säkerhetspolisen, Polismyndigheten eller Migrationsverket i samband med utvisning får omhändertaga elektronisk kommunikationsutrustning. När det gäller tiden för omhändertagande får Lagrådet hänvisa till vad som har anförts i anslutning till 9 kap. 20 § utlänningslagen.

36 §

Vad Lagrådet har anført angående 9 kap. 28 § utlänningslagen gör sig gällande även här.

7 kap. 6 a §

Vad Lagrådet har anført angående 14 kap. 7 a § utlänningslagen gör sig gällande även här.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.